

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUÍ

REDACCIO Y ADMINISTRACIO

PALMA: P. A. Maura, 18

INCA: C. de la Murta, 5.

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÉ BUF A SES CARVES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pésseta

Un número solt, CINC cts.

UEI

Llegiu, ignorants

El dia 27, diumenge de l'Angel, L'IGNORANCIA obsequiarà a sos favoridors amb una sessió extraordinària de Cine, a *La Protectora*.

La funció començarà a les 11 del matí.

Tota persona qui s'hi presentarà amb un exemplar d'aquest número de l'IGNORANCIA, tindrà entrada general gratis.

El programa serà triat, malavetjant alternar lo instructiu amb lo humoristic.

Ala, ignorants! A passar una estona d'humor.

UN NOU GOVERN

Aixis mateix, nos preocupam una mica de les coses grosses, i sobre tot dels canvis de govern, perquè, aquets aconteixements nos umpl'e i descoratjament.

Caminant poc a poc, però seguint-seguir, un arriba allà on vol; però comensar sempre el camí, no nos du enthoc.

I no es aqueix l'efecte que fa veurer com desfilen els governs un darrera l'altre, sense deixar ni fins i tot el recort del seu nom?

Fa ja anys que l'actual President de ministres, deia que volia governar cinc anys per lo manco, a fi de realitzar alguna cosa. Els mateixos contraris i tot, ho haurien de desitjar, perquè si els plans fossin dolents, fracassassin de bon de veres davant el poble...

Governos d'un dia i formats com solen esser entre noltros, per ministres que han d'estudiar els assumptes del seu ram, què poden arribar a fer?

I així, aqueix rodar a la cinia dels nostres polítics, es treure aigua amb un paner, i diluir la responsabilitat de-

vant el país; perquè sempre tenen l'escusa del «No vaig tenir temps»

Això no hauria de poder esser. Les coses de l'estat son massa importants perquè no se miri bé antes, en quines mans se posen. Hi va el nostre avenir, la nostra vida com a nació, i lo que es més encara, la nostre vergonya com a poble.

Això son els pensaments que mos sugereix aqueix nou canvi.

I per bé de tots desitjam una llarga permanència en el poder a un govern qualsevol, sia el que sia, suposant-lo sempre bo, i més a l'actual format d'homes nous i presidit per un coterreny nostre de gran honradesa.

EL SEMBRADOR.

Volandes

Al-leluia!

Passa lo dol. D'en mig de l'abalement de les consciències s'en alsa un broil de gloria resurreccional, tota pau, tota exultació. Talment reneix la llum darrera una nit fenebrosa; talment revé la calma dins la consciència agitada després d'una confessió purificadora.

Al-leluia! Es el crit de l'humanitat redimida, deslliurada de cadenes de pecat i de captiveri de dolor. Es el crit de la Vida dominant la Mort.

Es plaent veure com la resurrecció de Jesu-Crist filtra filets de conformança dins el cor endolat, tot evocant-li enyorances d'esser perduts; com desclou il·lusions de vida dins el cor sempre afanyós de ventura; com fa palpar realitats domèstiques, amb fretura novella, vora la taula voltada de descendència just rebrols d'olivera; com esperona l'ànima inquieta, amb fervors novicials, a lluitar per la perfecció ideal.

Del fons de la natura i del fons de les consciències esclaten potents himnes de vida i d'amor, en adolescència joiosa, qui animen al treball i preparen per les fatigues de l'estivada del cor i de les coses.

I del fons de mon cor puja i vessa una glopada d'amor vers la vida comprada a preu de dolor, prometedora de plers de gloria.

T. B.

A TÚ

(Imitació, un poeta sportman).

La reina de les fades té un jardí
a on guarda el tresor què més estima;
tan bon punt guaita el sol al dematí
hi canten els aucells eterna rima.
Dins un hivernacle ben tancada
hi havia una flor que reunia
eis bells colors que vest l'aubada
quant neix el nou jorns qui sa congria.
La reina de les fades capritxosa
al món va voler fer un ric present,
i girant sa mirada bondadosa
que és més pura que la llum del sol ixent.
Va manar que la flor de l'hivernacle
la joia més preciada del tresor
es quedàs convertida per miracle
en gentil damisela, tota cor.

N'ets tú eixa flor al món donada
que guarda encara essència de jardí;
venturós tot aquell qui t'ha estimada;
més ditxós el que seua et podrà di.

PEP DE NA SANTEMA.

La nostra festa

PER «EL SEMBRADOR»

Molt Sr. i amic meu: Perdonau, abans tot, que vos doni el nom d'amic, sens tenir el gust de conèixer-vos; perdonau-me aqueixa llibertat, propi, casi diré, de tot bon ignorant!

Les meves ocupacions no me permeten esser molt estens, aixís es que sols vos diré que, l'idea que llançau damunt el nombre darrer de L'IGNORANCIA i que anomenau la nostra festa m'agrada molt ferm, tant que, si hagués seguit els impulsos del meu cor, desde el comensament de la pt. hauria dit tan sols: «Avant, Avant.»

Sia mil voltes beneïda, l'hora en que foreu inspirat amb tal pensament. Avant no desmaieu, que aquesta festa es necessària, es casi indispensable per la vida de L'IGNORANCIA i serà ademés la llaçada qu'ens unirà molt més fortament, per lo sant combat, baix el tema sagrat: ¡Per Deu i per Mallorca!

Avant, vos dic de nou. Pobre som, intel·lectual i materialment, emperò per tot lo que estiga baix del lema ja citat me teniu incondicionalment a les vostres ordres i a les de tots els bons ignorants mallorquins.

Recordau que, l'Alt en Jaume, guiant les hostes catalanes i aragoneses a la conquesta de la ciutat de Mallorca i davant les murades que tancaven la capital de la perla de les mars, arengava els seus soldats i los animava amb lo crit de «Per Deu i Santa Maria». Doncs bé, noltros també, davant les murades que tanquen la nostra estimada Roca, ens hem d'animar mutuament amb lo triple crit, de «Per Deu, per Santa Maria, per Mallorca» i no dubieu que la victòria serà nostra, lo mateix, de la mateixa manera que fou del Conqueridor.

I are si que m'haveu de perdonar, per haver fuit del assumpte principal de la pt. èmperò; es fan bò un moment, per espaiarse, i en tenc tan pocs!...

Vallau acceptar els meus profonds sentiments d'amistat i fer-los extensius als altres companys vòstres i que treballen per la mateixa causa.

Buscuret de la Elana.

19-4-19.

Amic Buscuret: Mil gràcies per aqueixa carta. Preparau el serró del menjar, el gaiafo d'ascensió i un parell de bromes per alegrar-mos el camí.

Dijous qui vé sortiran instruccions per tot-hom que mos vulga acompanyar.

Serem més de lo que pensàvem.

Fins allà dalt.

EL SEMBRADOR.

LA SANC PRECIOSA

P'ELS CARRERS DE CIUTAT (1)

Com un rei qui fa l'entrada triunfalment dins son reinat, vos la feis en creu alçada tot crudelment açotat.

Jo vos veig, bella figura, banyat de sanc, o dolor! coil tombat, ple d'amargura perdonant a tot error.

Entre gent qui forma fila crucificat vos hi veig mentres la llum s'espabila de blancs ciris al llambreig.

De la creu en son brancatge vos moriren per amò; de vòstres ferides rajja balsem de redempció.

La vostra santa persona de mans i peus enclavada, fot cenyint una corona de joncs i pues trenada.

Les matzinades espines vostron cap han traspuat, mes, tornaren pedres fines en vostron front coronat.

Ple de sanc, testa inclinada lo vostre cos tot nafrat;

(1) Retirada del número passat per esser arribada tard.

el pit sant amb la llançada tot ubert, escarrinxat.

Més; encara que fos tosca la creu que arborà el verí, ella va esvei la fosca obrint del cel el camí.

Així, percinta bronyida com a rei du vostron cos, i per espasa cenyida un riquíssim pom de flors.

PITIUS

ESCUSES

A: en Xerafi des Vall

Disfingit amic meu; encara que no vos conec, no dubt ni un instant en donar-vos el titol de amic que du involucrat (alsal va ja una parauleta) et de disfingit, perque no puc concebre que un amic meu deixi d'esser-ho.

Veig per la vostra darrera carta que com que estigueu un poc enfadat amb mi perque no me he cuidat del vostre encàrrec.—En part teniu rao; però considerau que hi ha haguts una partida de impediments: en primer lloc, jo no som tan conegut com vos creis, sino tot lo contrari; a mi no me coneix casi ningú; me passa com els verteders genis qui viuen ignorants per la major part de la gent, i sols després de morts es quant la llum de la seva sabiduria i del seu valer irradia per tot el món.

Llevonses aquest temps primaverat que ja tenim: la primavera obra sobre mi de dues maneres distintes: o rebent en bonys o en poesia (que no sé que es pitjor) enguany m'ha pegat per versos, que me son sortits de lo més dolentet, tan dolents com ho haurien estats els bonys.

He perduts també dos dias: pensant si me apuntaria an això del *somatent*, i encara no me he determinat a res; per un costat m'agradaria molt poder anar armat pel carrer, essent una especie d'àngel custodi de la seguritat pública; però, i si m'entimen un tosquet devers el clotell? Vos asseguro que no sé que fer.

Després es vengut el Ram, i com comprendreu, no podia deixar d'anar-hi. Així ho vaig fer, i cumplint com a bon ciutadà, voig badocar davant totes les casetes, mirant i remirant, demanant el preu de moltes de coses i comprant-ne poques; vaig anar a la *Tómbola* a on, volguent fer de rumbós a canvi de bones pessetes me donaren dues capsas de betúm, un ventador, una senalla i un puro que en lloc de treure fum surt de dins ell un ventall de paper de seda; tot això, ben pagat, pot valer uns sexanta cèntims, i a mi me costà un duro; però que hem de fer!

Per llevar me la mala boca de la *Tómbola*, me vaig aturar a menjar *churros* que m'ompliren les mans d'oli i la gargamella no sé de què; perque tot lo dia vaig tenir aresta.

Després del Ram, vengué la Setmana

Santa, i entre visites a Cases santes, veure la processó de les caperutxes, anar al Devallament i Enterro de la Seu, comprar el xot i fer panades, no me quedà temps per res; i ara passades les Festes, panxa plena i morros lluents, trobau vos que es ocasió oportuna per anarm'en a sa *Creu Vermella* a cercar na Maria per sa cuina? En demés ja es passada l'avinentesa; perque segons deis, aquesta senyora ja es venguda a Binicarbó. Vos agrairé que me digueu que tal se n'ha desfet dels triumfos, perque allò del St. Cristó i el fil, me té molt intrigat.

No vull acabar aquesta carta sense fer-vos una petita i discreta indicació: a mi la vida del camp me entusiasma, i més ara que es a vestit de verdor; i jo deixar les meves feines per molt de temps, no puc; però un dia o dos no es lo mateix... me enteneu?—No vull dir que me convideu, però...

Manau i disponeu en quesvulla del vostre amic

PEP DE NA SANTEMA

NIT DE LA LLUNA

Es joveneta i garrida.

Dins son poble arreconat
alegra passà la vida...

Avui lo goig s'es acabat.

Quant la lluna clarajava
dins l'hortet, florit verger,
la doncella he hi descansava,
les flors li feyen dossier.

D'aquella nit de l'estiu
la jova els encants no gosa.
Natura apar que somriu
escampant perfums de rosa.

Amb la cara contristada
axeca els ulls en el cel.

L'amor, satjeta ha clavada
dins son cor, amant, feel.

Lluny vola el seu pensament,
mes enllà de la ribera.

Sent tristor d'enyorament
per la seva amor primera.

D'aquella jova garrida
el qui té son cor lligat

la patria, a lluitar el crida...
Ella d'amor s'ha llenguada.

Ell ferit, i, no's tornat!

Una Seu vatgija

Glosari

Vet-aquí que un dia, surt el bon sol de la gràcia i cau sobre Mallorca i il lumina, els reconens enfosquits del cor de tots els qui tenen una mica de culpa de les coses que se mal-fan i de les que no's ben fan.

Cada raig de sol es una espurna d'or qui aisa una flamaradeta ideal qui puja dolça

ment i s'en va a fixar-se, feta una cosa, en el seu lloc.

Una d'aqueixes flames, qui fan dolça la nit, abans tenebrosa, es la dels bells jardins, reconcs de pau, que conviden a meditar i a somniar.

Del mig de cada recó de boscatge o de flors, vos aguaita la blancor maravellosa d'una bella estàtua...

Qui ha fet aquest miracle?

El mateix sol d'or que ha il·luminats els reconcs tenebrosos dels cors, i n'ha fetes eixir les idees belles, s'en es entrat dins la tenebra dels museus, i ha encès el pit de pedra de les estàtues i aqueixes amb son poder maravellos s'en son anades a descansar en el seu lloc, de on segles enrera, les havia tretes una mà impia.

IVON.

LA MEVA AMIGA

No coneixeu Na Severa? Els qui saben qui es, poden botar aquest palagrafi, i els qui ho ignoren, si teniu paciència, passau els ulls per la següent descripció: Na Severa Moreno es l'al·lota més alegre de caràcter que jo conec; es botadora i cantadora com un infant, encara que haja fets els devuit anys i vaja de llarc des de fa poc temps: es alta, esbelta i rossa amb els ulls blaus. Si passau, lectors, per ca'l retratista qualche dia, i me veis prop, cr daume i vos mostraré'l seu retrato.

Sabent qui es Na Severa, no puc que menys de contar el pas que l'altra diassa amb ella em succeí.

Jo t'ho dic, lector, perque supòs que ho ignores—som visita de ca-seua i vaig anar a fer-n'hi una. Quant arribi al portal de l'escala, vaig reparar un fet tan extraordinari que no gosava pujar. El balcó estava tancat, un *Mimi*, la cusseta qui sempre guaitava, amb floquets pel coll i més peluda que un manguito tret ou de la botiga, tampoc hi era, ni hi havia tests, ni flors... Allò estava més pelat que na Burguesa quant hi pujen per Génova.

Amb el cor estret, més petit que una llençia i presentint una desgràcia sèria per Na Severa, m'enfil escalons amunt; arrib al segon pis, alenant espès, perque a causa d'uns estudis i un principal, havia a ascendit a quart, i la mà se resistia a tocar. Fas sonar la campaneta, escoltant si oia reinors, i unes passes lentes, calmoses, s'acostaren a la porta.

Obrí una vella i, quant vaig anar a parlar, ella misteriosament, tristament, posa el dit demunt sos llavis. Fins i tot na *Mimi* qui duia un llaç negre gros, mes gros que ella, ni lladrà ni me moçega els calçons.

Vaig preguntar per ma amiga, i s'hi havia res de nou, i la vella plorant més que en Sanxo Panxa quant li prengueren el ruc, me digué: Son a la sala del piano; s'es mort el *tio*. Perque, jo no ho havia pensat a dir: Na Severa tocava'l piano i tenia un *tio*.

Deix el capell en el penjador, i seguint na *Mimi* qui semblava l'antrodutora d'embaixadors, me n'entr dins la sala de piano.

A un costat, a butaques amb molles i amb funda llevada, hi seien els *papàs* de na Se-

vera i un parell de parents, tots mig plorant, més seriosos i imposadors que les piràmides d'Egipte; i de front, a la cadira del piano, amb els peus sense tocar an terra i el front tocant els janolls, hi seia la meua amiga, fent uns plors més forts i llastimosos que'ls d'en Boab-cil quant abandonà Granada.

Entri a la sala, vaig estrenyer la mà an aquelles bubotes endolades i les vaig dir... no sé que les vaig dir, perque el meu enteniment estava sospès dels plants de na Severa, qui em xapaven el cor. Elles me respongueren, s'aixugaren quatre llàgrimes i es quedaren amb el mocador en les mans per tornarles-se torcar quant arribàs un altre visita a donar-los el condol; mentre jo m'atracava a la cadira del piano.

Que es aqueixa tristesca, Severa? (Paura) no'm respos? Vaja calma los nris. Vols que't facen una tãgeta?

—Això no pot esser, Esparraguera. Jo no puc consentir-hi.—Respongué a la fi fent un paréntesis dins son combat.

—Però, dona, si ho porieu esperar d'un dia a l'altre; era molt vell ja; ademés, pots estar tranquila que amb lo que patia de gota, es a millor allà on es.

—Te crec; però encare hagués pogut esperar a morir-se un parell de setmanes... perque tan mateix, no hi consentiré!

—Calma, Severa, calma! T'enmatallia... No veus que es absurdo no consentir-hi.

Aquí ella alçat cap i mirant-me com si em volgués fer tornar cendra, exclamà,

—També tú? I d'ho no, i no! Es per demés, no me ginyaren.

—Però anem a veure. Amb-e què no vols consentir? an-e què no te ginya an?

—An-e què? a dir manto per la Setmana Santa!

—Eh?

—Ara m'havien comprada una manja molt bona i una pinta alta, i ho vull lluir.

—Ah!

—Sí! Per anar a fer Cases Santes.

—Oh!

T'assegur, amic lector, que si no fos estat per la manja qui era viva i t'el genit molt curt, m'hauria oblidat del *tio* mort i hauria feta una ri lla que hauria retronat.

P. D'ESPARRAGUERA.

Corema de l'any 1919.

EN LITO

IV

Una caçada

Discretos llegidors i benvolents llegidors:

Avui en Lito no es a Ciutat. Fa dies que s'en anà a fora per dedicar-se al bell deport de la caça. Abans de partir li vaig recomenar que anàs alerta, que no's llevàs mai les ulleres, a fi de evitar llaumentables ocurrencies, i mirau lo que'm diu en carta rebuda de fresc.

«Benvolgut amic: Som aquí de fa tres dies, i encara no he caçat res, o més ben dit, he caçat sí, però no conill, ni llebra, ni tort... Lo que he agafat es una cosa no

menjívola i bastant molestosa: un costipat fortíssim.

Jo't diré com va esser. De bon matí era sortit amb l'escopeta ben proveïda. Ja feia estona que caminava, quant vaig afinar un conill a tir. M'engalt l'escopeta, despar, i me pos a córrer per veure si havia fet blanc. Efectivament havia ferit, però... a la soca d'un arbre.

Més tart vaig veure una perdiu qui volava ran de terra; l'apunt i quant anava a tirar, no fiant-me gaire de la meua punteria, no vaig voler tudar el carfuto, i me pos a encalçar la peça, i tant calent hi anava, que no vaig reparar una barbacana que feia el terrer, vaig volar amb l'escopeta d'una alçada de deu palms, i vaig pegar un bon batus... sense conseqüències: just dues fines tres en els genolls i una a cada colzo.

M'aixec i me trob davant una llebra qui me mirava tota extranyada (segurament d'haver vist volar un homo) i un si fa no fa burleta. Ai sí! prepar l'arma, i.. just si fengués coneixement, arranca a córrer, i jo derrera ella, camp enllà. Però assetsuaxi pega bot a un marge, s'enfonya dins un forat, i jo vaig romandre... badocant. La llebra també era fuita.

Jo suava a les fotes, encès de calor, i no hi havia cap ombra.

Abans aquells camps eren plens d'arbres, i a la seva ombra un homo hi podia reposar delitósament. Ara tot es pelat i just hi queden... les rebasses. Els pins les tallaven per fer-ne barcos; les oliveres per fer-ne estelles. Creu-me! Fa pena veure tanta destroça. Arbres seculars, propiedat de la sèrie de generacions (no d'un individu) son estats sacrificats a un guany de moment, i robats a les generacions venidores.

Però deixem anar les filosofies i seguiguem la narració.

Enfront meu, par damunt el marge, vaig afinar unes orelles inmòvils. Tenia caça a tir. Apunt i despar, i.. vaig oír uns brams formidables. Era un ase, i l'havia ferit. Vaig fugir rapidament per por que l'amo no'm mogués un escàndol o no'm reclamàs danys i perjuis.

El cel poc-a poc s'era ennigulat, i sense avisar-me se posà a ploure. Com t'he dit, jo suava, i me vaig banyar; i vet-aquí com me vaig costipar.

Vaig arribar a les cases de la possessió, remull fins an els ossos, el sarró buit, i per caça un costipat.

Segueix la carta amb coses sens importància, i acaba diguent-me que té moltes ganas de tornar aviat, perque troba que aquí no ho passa tan malament.

Pobre Lito!

V. DE CAMP-FLORIT.

Mes de Maria Casolà

molt apropiat per fer a les famílies, col·legis i esglèsies que vulguin un exercissi breu i sustanciós.

De venta an aquesta imprenta a 40 cts.

Esquits i espíres

Diven que per mor d'En Lacierva els te-
tegrafistes fan la vaga de brassos alloure,
o de mans fentes;

Bé, homos! Això es una imposició tre-
menda que suposa una dictadura tan gros-
sa com la de qualsevol vaga sindicalista.

Veam an-e què arribarem!

A Ciutat i a Inca, varen fer saqueig, uns
quants dies en que el poble estava cansat
de veure com desfilaven les coses de men-
jar.

Els venedors de plassa i altres comer-
ciants veren perjudicats els seus interessos
d'una manera faresta.

La gent i les autoritats consideraren allò
com una desgràcia i paciencial Però vet-
aquí que a Madrid també hi arribà l'onada;
i un bon dia, tots els comerços se veren
assaltats i destruïts.

Fonc una desgràcia?
Cà! Allà tenen unes altres lleis. I l'estat
pagarà an els comerciants madrilenys el
valor de la mercaderia destruïda...

—¿I que hi deis an això, Etsecallador?
—No res. Demòfil, no res. No més que
trobam que si han de pagar qualqu, poden
pagar tot-hom, en no esser que a nosros
mos tenguen per borts!

Han comensats els treballs per a fer la
plassa nova de Ciutat. I han comensat as-
suxi, casi a les sordes. El poble no'n sab
res. Ni lo que ha de costar, ni com s'ha de
pagar, ni quins beneficis n'ha de treure...

Serà un assumpte consemblant an el de
les aigues...
¡Bell país el nostre país!

Sembla que a la fi els nostros reis de
Mallorca tendran un lloc digne de la seva
reialesa per a descansar definitivament. Ja
era hora! Així mateix, per esser estats reis,
les fan rodolar ben molt.

Del museu de Raixa, ¿que m'en direu?
Això si que també passa del veri.

Un escriptor, que se firma «En *Picaro*»
demana que col loquin les estàtues al mig
dels nostros jardins.

Ja mos agradaria!
Però, sospitam, que essent una cosa her-
mosa no ho voldran els qui ho podrien fer.

El *Ram* d'enguany es estat com sempre.
Diven que hi ha doblers, diven que no n'hi
ha; però aquests dies la Rambla s'umpl de
gent i els venedors s'en van amb la bossa
ben plena.

Senyal que hi ha humor! Deu el mos con-
servi.

L'altre dia a Santa Maria, a la partida
del tren cap a Ciutat casi hi va haver una
desgràcia ben grossa. Un passatger, fiat
en la seva habilitat, esperà que'l tren ca-
minàs per a pujar... I quant allargà el peu,
el pujador l'escupí i el rossegà un bon tros.
I gràcies a Deu que no'l firà devall les ro-
des!

Passatgers: no jugueu amb el tren! que
ié males bromes!

A Porreres s'ès feta una societat que li
diven *La Cameta*, destinada a desenvolotar

el femur (òs de la cuixa) i altres excessos...
Ja mos agrada ferm!
Hi deu haver qualche ignorant p'en mig?

Ell aqueixa setmana, ni amb tots els do-
blers del món podien comprar patates.
Que tal? I llavors diven si el poble s'ul-
sura!

Que han de menjar, idò?

Sembla que lo de l'eixida an el Puig d'In-
ca no ha desagradat. I que ja n'hi ha qui se
preparen per fer-hi una bona berenada...
Endavant!

Els nostros pagesos comensen a tenir
ansia de l'anyada.

Tenen motiu. Els camps estan secs i el
cel no dona ni una gota de pluja.

Abril; si cada gota de la teva aigua val
per mil, per qué no n'escampes un bon raig
damunt Mallorca?

Deu ho fassa i mos ajudi!

Varies

Associació Protectora de
l'Ensenyança Catalana.

Hem rebuda una extensa circular de la
Delegació de Mallorca d'aquesta associa-
ció, firmada pel President del Consell di-
rectiu, M. I. D. Antoni Maria Alcover i el
Secretari D. Ramón Morey i Antic, Mestre
de Binisalem.

Després de llargs reonaments pedagògics
sobre la educació deis infants en la seva
pròpia llengua per arribar a assolir l'ideolo-
gia universal, diu que: «No és tracta d'una
acció política, sinó d'emprendre una tasca
cultural emprant els medis mateixos que
empra l'Associació m'riu en fiant d'èxit:
conferències, divulgació pedagògica, pro-
iecció a les escoles que emprin el Mallor-
quí, Concursos de lectura i escriptura i de
Història i Geografia mallorquines, publica-
ció de llibres, etc.

No creïm que cap mallorquí veja amb
prevenció la nostra empresa. Massa esti-
mam tots les nostros coses, massa esti-
mom tots la nostra llengua, l'única corrent
en totes les cases mallorquines. Per això
plens de coratge, a tots fèim una crida per-
que nos ajudin, a les Autoritats esglésiàs-
tiques i populars, als periòdics, als sacer-
dots, als mestres, als pares de família, se-
gurs de que tots ens atendran i aidaran en
tan patriòtica idea.»

Festa del Pancaritat

Es celebrarà a l'Oratori de Santa Mag-
dalena del Puig d'Inca dia 27, diumenge de
l'Angel.

Al matí a les 9 i mitja, es dirà una missa
baixa.

A les 10 i mitja, Ofici major, solemne.

Al capvespre, corregudes i ball a la an-
figa usança de Mallorca.

Taller de Santa Rita

Dia 4 de Maig se inaugurarà una tómbola
a la sala del Circol d'Obrers Catòlics
d'Inca, per reunir caudals per la fundació
del Taller de Caritat de Santa Rita.

Els qui vulgen regalar objectes per la
Tómbola faràn una bona obra de caritat
pels pobrets.

Aquests regals los han d'enviar a ca la
Sra. Presidenta D.ª Francisca Gelabert de
Mir, carrer de Viatgers, Inca.

TRENCA-CLOSQUES

TARGETA

MARIA T. COSTA RATO

T. D. N.

Compondre amb les lletres d'aquesta tar-
geta el títol d'un llibre d'els principals que
escrigué Ramón Lull.

SINCATEGOREMA

ARBRE—VOCAL—NEGACIÓ = Instru-
ment de música.

FUGA DE VOCALS

V. l. m. n. b. n. n. g. r. d.
q. . n. s. m. st. g. nt. f. s. ls
d. g. . m. s. m. v. ls. n. . m
[v. ls

n. . st. g. s. mp. g. . d.
Judith

COLMOS

- 1. El colmo d'un fuster.
- 2. El d'un predicador?

Cap novell.

GEROGLIFIC

K P D P R A

LOGROGRIF NUMERIC

- 1 2 3 4 5 6 7 Pex
- 1 3 4 5 6 7 Au de rapinya
- 3 1 6 5 7 Província Romana
- 3 4 5 7 Capdevanté
- 1 6 7 Part del colom
- 6 7 Nota musical
- 7 Vocal

(Solucions an el número qui ve, si som vius)

Solucions en el número passat:

A la targeta: Joan Alcover Maspons.

Al sincategorema: Sineu.

A l'Aritmètica popular: *La primera cri-
da en tenia 5, la segona 7, i 12 entre to-
tes dues.*

Al Geroglific: *Com mes tens mes dema-
nes.*

A la fuga de lletres:

Tota sa setmana santa
setmana de passió

setmana de comprà es xot

i corda per fer-mar-lo.

A la xarada: Cossi.

En Jordi de Son Carlà.

Tip. Durán.—Inca